

Recensie: Interview Manoeuvres

foto © Manoeuvres

Recensie:

Manoeuvres wordt omschreven als het soloproject van Sean Dhondt. Vroeger liet hij met punkband Nailpin festivalweides vollopen. Nu heeft hij een uitgepuurde sound waardoor er verschillende invloeden in de muziek van Manoeuvres kruipt. Met bandleden Ace Zec (drummer), Boris Van Overschee (basgitaar), Lukas Somers (gitaar) & Pedro Gordts (toetsen) heeft de band de nodige ervaring in zijn rangen. Manoeuvres had al een bescheiden hit met "My Love" en de nieuwste single "Never Back Down" kwam begin 2016 uit.Â

Musicnews.be sprak met Sean Dhondt.

Manoeuvres is uw soloproject. Waarom niet onder uw eigen naam?

Ik heb lang getwijfeld. Manoeuvres is heel organisch gegroeid. Toen Nailpin er in 2009 mee ophield, kon ik niet stoppen met songs schrijven. Vanaf toen schreef ik heel veel verschillende nummers, ook voor andere mensen. Ik voelde dat ik een bepaald nummer zelf wel eens zou willen brengen. Die zette ik opzij en dat zijn uiteindelijk songs voor Manoeuvres geworden, voordat het beestje een naam had. Het leek logisch om gewoon als Sean Dhondt naar buiten te komen, maar ik vond het niet goed klinken. Van mijn elfde speelde ik in mijn eerste groepen en zo leerde ik Â samenspelen met andere mensen. Het idee komt misschien wel van mij, maar we arrangeren dat met de hele band en we staan zo op het podium. Ik vond het meer rustgevend dan onder mijn eigen naam op het podium te staan. We zijn een band en het is goed zo.

Waarvan kwam het idee om iedere maand een nieuwe single uit te brengen?

Op het eind van vorig jaar deden we dat enkel via Spotify. Dat waren niet echt singles maar het was eerder een cadeautje voor de fans. In mei vorig jaar hadden we onze eerste single en toen viel er een gat. Ofwel breng je snel een nieuwe single uit of je wacht op het juiste moment. Maar omdat we toch aan het opnemen waren in het najaar, zetten we drie tracks op Spotify om het warm te houden. De fans genoten daardoor gratis van enkele andere songs. Het leuke daaraan is dat mensen die nummers nu al kennen voor op onze shows.

Bij Manoeuvres bent u duidelijk andere, meer funky muziek gaan maken in vergelijking met je vorig project Nailpin. Vanwaar deze evolutie?

Nailpin was pure poppunk waar we zelf naar luisterden toen we zeventien jaar waren. We wilden toen ook zoiets heel melodieus, radiovriendelijk maar toch met genoeg gitaren. Bij Manoeuvres heb ik lang gezocht. Ik schreef verschillende nummers in allerlei soorten stijlen. Nu is het meer dansbaar, poprock met wat soulinvloeden. Ik probeer vooral om elk nummer dat ik maak vanuit een soort groove of ritme te maken. Zelf ben ik drummer en dat is zeer makkelijk voor mij.

Bent u de punk-attitude volledig verleerd?

Ik weet niet of ik die ooit in me had. De echte punk van de jaren '70, zo rock 'n' roll zijn we met Nailpin nooit geweest. Ik zet een cd van New Found Glory of Blink 182 wel graag eens op. Dat zijn meestal nummers van toen ik zestien was en die ik nog allemaal vlekkeloos kan meezingen. Ik ken meestal nog elke zin en dat begrijp ik soms zelfs niet. Ik ben dat genre wel ontgroeid maar het is heel fijn om eens terug te luisteren met heel af en toe nog eens een oud Nailpin nummer. Dat is nostalgisch.

Denkt u zelf dat Nailpin nog terug zal komen?

Ik vind het altijd zeer tof als mensen me dat vragen maar ik denk het niet. We

hebben dat toen gezegd dat we een break namen om het nog de kans te geven om terug op te pikken. Ondertussen heeft de bassist kinderen. Ik begon samen met de twee gitaristen een andere band, waar ik nu nog altijd bij drum. Ik kreeg weer goesting om mijn eigen ding te doen. Ooit wordt er misschien wel een reünieconcert georganiseerd.

Naast muziek maken ben je ook presentator op VTM en Q-Music en er lopen nog heel wat andere projecten van jou. Hoe probeer je dit allemaal te combineren?

Ik probeer dat allemaal te combineren en dat lukt wel. Het is heel druk soms. Het werk als presentator en muzikant gaat met ups and downs. Soms is dat chaotisch maar dat heeft ook zijn kalmere periodes. Zo vult alles elkaar wel aan. Q-Music is iets wat een heel jaar doorloopt dus dat is een constante. Eind vorig jaar had ik The Voice Kids, dat was een aantal maanden flink doorwerken. Toen had ik minder tijd om muziek te schrijven en te repeteren. Toen dat wegviel, heb ik weer hard gewerkt om nieuwe nummers te maken. Af en toe probeer ik er nog voor mijn vrouw Alison te zijn. Het is soms vermoeiend maar ik heb hulp van heel veel mensen. Ik merk wel dat als ik te lang stilzit, ik wat zenuwachtig word.

U was coach bij The Voice Kids. Is het daar dat uw liefde voor optreden terug werd opgeflakkerd en u Manoeuvres naar een hoger niveau bent gaan tillen of hoe is dit gekomen?

Die goesting is sinds een jaar of twee teruggekomen. In het begin mis je dat niet want je zit nog wat in de neerwaartse spiraal van al het optreden en touren. Gaandeweg begin je toch weer zin te krijgen. The Voice Kids staat er los van. Die kinderen, hoe geïnspireerd en hoe naïef dat die bezig zijn met muziek gewoon omdat ze het leuk vinden om te zingen, dat is wel stimulerend. Je ziet jezelf daarin terug als klein manneke. Ik vond het gewoon leuk om te drummen en te spelen in een groep zonder daar meteen de business bij te denken. Het is bij The Voice Kids niet slecht geweest dat mensen mij zagen in de hoedanigheid als muzikant. Daar ben ik geen presentator en nieuwe generaties moeten dat terug ontdekken dat ik een muzikant ben die presenteert. Daarvoor is The Voice Kids wel goed omdat ik daar volledig mezelf kan zijn, ze vragen me niet om een rol te spelen. Je luistert naar die kinderen, je geeft je oordeel en gaat er mee aan de slag. Ik inspireer hen maar zij inspireren mij ook. Met Manoeuvres was dat echt het plan om dat stap voor stap op te bouwen en af en toe een single uit te brengen. Een album? We zien nog wel wat er komt.

In de band zitten enkele bekende namen. Kan er gesproken worden van een supergroep?

Het is waar dat deze band vol goeie muzikanten zit. Boris, de bassist, speelt ook bij onder andere Tout Va Bien. Pedro, de toetsenist, speelt bij Zornik. Ace drumde vroeger bij Nailpin en bij Customs en produceert ook heel veel nummers. Het waren allemaal mannen die ik al kende waartegen ik zei: "Als ik ooit een groep begin, dan vraag ik jullie". Ze hadden goesting en het klikte. Bovenal zijn het heel toffe mannen. Ik heb nooit in de scouts gezeten maar voor mij is dit de scouts. Met vrienden afspreken om te repeteren, op te treden en nieuwe nummers te maken met een pintje in de hand. Dat is altijd lachen met elkaar, het is één grote vriendenclub.

Waar heeft u de inspiratie gehaald voor de singles?

Tekstueel komt dat gewoon van wat ik rond me zie. Dan bedoel ik niet meteen politiek getint maar vooral het menselijke. Als ik mijn eigen teksten achteraf bekijk, merk ik dat ik heel vaak schrijf over extremen. Het concept liegen, vind ik heel interessant. Iedereen zegt dat hij dat niet doet maar uiteindelijk doen ze dat allemaal. Dat gebeurt in relaties maar ook op hoog niveau in de media of in de politiek. Waarom liegen mensen? Hoe ver mag je daar in gaan? Wat is een leugentje om bestwil en wat is er gewoon over? Dat is iets waar ik zelf mee bezig ben en mee worstel. De gast die onze artwork doet, had dat heel goed verzeleken. Dat is zoals een elastiek die je kunt uitrekken. Je kan daar spanning opzetten en dan is dat ook

spannend maar op een bepaald moment gaat die knappen. Daar val ik net niet over met mijn teksten.

Qua muziek is dat vooral vertrekken vanuit een cadans. Met de nieuwe single "Never Back Down" wou ik iets funky en dansbaar. Ik had de gitaarriff en dat was het. Bovenop mijn zolder heb ik een kleine studio en daar begin ik te schrijven. Meestal zing ik dat gewoon in op mijn gsm en heb ik na een tijdje alle puzzelstukjes. Ik zet mij in de studio en puzzel dat samen. Dan geef ik de demo aan de band en gaan zij daar eens over en klinkt dat honderd keer beter. Dat is schrijven en er een paar uitpikken om op te nemen. Meestal merk je pas na de opname wat een goeie opname zou zijn.

Heeft u voor deze groep andere inspiratie gehad op vlak van muziekgroepen?

De input was een pak breder omdat ik niet in een bepaald afgelijnd genre werk. Dat is eigenlijk alles waar ik nu naar luister. Met Nailpin schreef ik het grootste deel van de nummers maar dat was nog meer samen met een band in een kot kruipen en een nummer schrijven. Ik moest toen compromissen sluiten en rekening houden met anderen hun mening. Nu hoeft dat niet echt. Ik mag en kan alles doen. Als ik er plots iets meer dance wil insteken dan kan dat allemaal. Steve Miller Band, Gotye en Alabama Shakes hebben mij geïnspireerd of Labrinth als producer die meer R&B of hip hop maakt. Qua beats of sound zit dat wel zeer goed. Jonge Belgische bands zoals Faces On TV die een cool nummer uitbrengen waarin ze verschillende toffe dingen combineren. Ik wil ook zoiets proberen combineren. Niemand verwacht van ons dat we binnen één genre werken want we zijn nog een heel jonge band.

Bent u al eens met een nummer afgekomen dat de band niet echt kon smaken?

Die durven dat niet zeggen denk ik. (lacht) Ik denk dat ze in de eerste plaats in de positieve zin feedback geven. Toen ik hen vroeg om bij mij te komen spelen, wisten ze wel welk genre ze konden verwachten. Het is finetunen en niet meteen zeggen dat het een slechte song is. Ze zeggen dat het wat sneller moet of een brug wat anders doen. Ik vind het makkelijk werken als ik al een blauwdruk meebreng. Het is niet dat we met zijn allen nog terug opnieuw moeten beginnen. We zitten anders met vijf meningen en dat werkt meestal minder vlot.

Heeft uw reputatie als BV ervoor gezorgd dat uw single sneller werd gedraaid op de radio?

Ik denk dat zoiets in beide richtingen werkt. Je hebt mensen die er naar gaan luisteren puur omdat mijn naam daaronder staat. Maar er zijn ook mensen die net daarom nog kritischer gaan zijn. Mensen vergeten al snel dat ik eigenlijk een zanger ben en zeggen ze: "De presentator zal ook eens gaan zingen hoor". Maar ik schrijf die nummers allemaal zelf, ik zing ze niet in. Het is mijn kindje. Ik heb eigenlijk het liefst dat mensen er naar luisteren zonder dat ze weten dat ik er achter zit. Gewoon oordelen op de muziek en niet op wie er achter zit.

Ik vond dat heel goed hoe Linde Merckpoel van Studio Brussel dat heeft aangepakt. De eerste keer dat ze "My Love" draaide, heeft ze bewust niet gezegd dat ik het was. Ze vertelde gewoon dat het een nieuwe Belgische band was. Dan vroeg ze wie de luisteraars dachten dat het was. Sommigen zeiden dat het iemand van Arctic Monkeys was. Ik vond dat heel fijn dat ze het zo heeft aangepakt. Ik wil dat mensen er van houden omdat het tof is en niet omdat ik er iets mee te maken heb. Dat is te oppervlakkig.

Wat kunnen we verwachten op de shows?

Het is een korte maar krachtige set van tien nummers. We doen één cover: een mash-up van Daffodils van Mark Ronson met Kevin Parker van Tame Impala. Op het einde nog een verrassing door Sledgehammer te spelen wat altijd mijn favoriete eighties nummer is geweest. We voorzien ook een mooie lichtshow met een toffe backdrop.

Hoe ziet u de toekomst voor deze band? Zal het altijd een soort zijproject blijven?

We zouden graag zo veel mogelijk spelen. Er komen veel shows aan in de komende maanden en zomer. We willen toffe festivals doen en rustig blijven schrijven. Een album komt er als we genoeg songs hebben om een coherent geheel uit te puren. Ik ben geen veelschrijver dus dat moet wat kunnen rijpen en af en toe zit er een nummer tussen dat goed genoeg is om op te nemen in de studio. We willen gewoon verder doen zoals we nu bezig zijn. Het is super plezant. Als er één ding is dat ik heb geleerd met Nailpin toen we in Japan speelden, is dat er soms een grote druk is. Soms vindt niet iedereen dat even plezant om elk weekend te gaan spelen. Als dat plezier weggaat, lukt dat niet meer.

Na een soundcheck zijn we gelukkig gewoon omdat het goed klinkt. We zijn dan als een paar kleine kinderen. Ik denk dat het voor mij moeilijk is om dat enthousiasme niet over te brengen op het podium. Ik ben enthousiast geboren. Als ik één raad van mijn vrouw heb gekregen, is het dat ik iets minder enthousiast moet zijn. Ik heb dat graag dat je op het podium plezier ziet. Het is nog heel vers en fris en dat moet zo blijven, zelfs na heel veel shows.

< Niels Bruwier > Â